

Nota biogràfica d'Andreu Malgà i Bonastre (1873-1919), prevere i botànic

M. Àngels Bonet, Jordi Camprubí, Mònica Roldán i Joan Vallès

Botànics

Gallecs és un territori que, per circumstàncies històriques molt particulars, s'ha mantingut fins als nostres dies com a espai agrícola i forestal. Aquest és un fet insòlit a la plana vallesana i més en una àrea situada a tan escassa distància de la ciutat de Barcelona. L'agricultura –tot i els seus alts i baixos– s'hi manté, així com bona part de la cultura tradicional lligada a la vida rural. Un dels aspectes més rellevants d'aquesta cultura són els coneixements referits a les plantes, tan presents en la vida quotidiana de la societat pagesa, i usades tradicionalment amb finalitats molt diverses: en medicina popular, com a aliments i condiments culinaris, per fabricar estris de tota mena, amb finalitat ornamental, religiosa o artesanal, entre altres. Aquesta cultura botànica del poble, que anomenem etnobotànica, fou plenament vigent a la comarca fins a la dècada de 1960. A partir d'aleshores, al Vallès, com a la majoria de comarques de l'àmbit barceloní, s'inicià una constant i progressiva transformació del sòl agrícola en industrial. La creixent urbanització del territori –a causa del creixement demogràfic i industrial– ha convertit l'activitat agrícola en absolutament minoritària en l'actualitat.

El fet de constituir Gallecs una excepció d'aquesta realitat dominant ens portà a emprendre, amb el suport del Centre d'Estudis Molletans, un estudi etnobotànic d'aquesta àrea, conscients que encara podíem trobar persones capaces de transmetre'ns aquest saber del món de la pagesia, però que calia fer el treball amb una certa urgència, atès que algunes de les possibles fonts d'informació eren persones d'edat ja molt avançada.

A través de les converses mantingudes, amb la finalitat suara esmentada, amb Magdalena Torras i Malgà –la Magdalena de can Jornet de Gallecs– tinguérem coneixement d'un il·lustre botanòfil, que visqué a Gallecs durant la primera dècada del segle XX i morí l'any 1919 a Sant Pere de Ribes. Es tracta de Mn. Andreu Malgà, oncle matern de la Magdalena. Ja en una entrevista publicada per Ramon Boter de Palau a la revista *Notes* el gener del 2002 (Boter de

Palau, 2002), la mateixa Magdalena apuntava alguns trets de la personalitat del seu oncle:

“Era botànic i li agradava molt passejar pel camp per anar a buscar herbes; de fet, quan ho feia deia ‘me’n vaig a pasturar’. Va ser rector de Santa Maria de Gallecs de l’any 1902 al 1909. Durant aquells anys en què va fer estada a la rectoria de Gallecs va descobrir un parell d’espècies vegetals a les quals va posar nom. De les herbes que recollia en feia àlbums. De Gallecs va passar a fer de sacerdot a Sant Pere de Ribes. Durant aquella darrera etapa de la seva vida va fer un plànol d’aquesta població del Garraf. Va morir l’any 1919 a resultes de la grip”.

El motiu de les nostres converses amb Magdalena Torras –qui, malauradament, ens deixava a últims del passat mes de març de 2004– era la recerca d’informació sobre els usos de les plantes a Gallecs, en el marc del treball que estàvem iniciant. Així, el primer cop que enraonàrem amb ella (el novembre del 2002) ja ens parlà de l’esmentat personatge, i s’oferí a ensenyar-nos unes caixes d’herbari i llibres antics de botànica, conservats a la casa, que havien pertangut al seu oncle. Tot i advertir-nos que ella en tenia un record molt vague –quan va morir tenia només quatre anys– en parlava amb un gran respecte, donant a entendre que es tractava d’una persona d’un alt nivell intel·lectual i d’una extensa cultura. El que sabia d’ell era del record d’haver-ho sentit explicar.

En dies posteriors poguérem veure i examinar el material esmentat, entre el qual es compta una interessant biblioteca amb llibres de temàtiques diverses (religió, filosofia, dret, ciències i literatura, fonamentalment) i una caixa d’herbari que conté plec de plantes perfectament conservats i etiquetats.

DADES BIOGRÀFIQUES I PERSONALITAT DE MN. MALGÀ

Andreu Malgà i Bonastre va néixer a Sant Andreu del Palomar el 30 d’agost de 1873. Era el tercer d’una colla de cinc germans: el gran, Josep Malgà, va morir molt jove; la segona era una noia, l’Eulàlia, el tercer era l’Andreu, després venia la Rosa –mare de Magdalena Torras– i, finalment, la Maria, la germana petita –mare de Maria Ros Malgà, resident a Martorelles, que ens ha proporcionat part del material gràfic que il·lustra aquest escrit.

L’any 1898 Andreu Malgà rebé els primers ordes i un any més tard va dir la primera missa a l’església del Sagrat Cor de Barcelona. El juny de 1899 és enviat a la localitat de Teià, al Maresme, per a exercir de vicari, però el 28 de novembre del mateix any el destinen a la parròquia de la Santa Trinitat de Vilafranca del Penedès. Cinc anys més tard, el 30 d’abril de 1904, és destinat a la parròquia de Sant Pau del Camp (Barcelona) i el 2 d’agost del 1904 és nomenat tinent de la

parròquia de Gallecs, on residí fins a l'any 1910, quan es dicta el seu trasllat a Sant Pere de Ribes (comarca del Garraf), localitat on va exercir de regent i d'ecònom (és a dir, hi féu les funcions de rector) fins a la seva mort, l'any 1919.

Els records de les dues nebodes de Mn Andreu Malgà amb qui parlàrem (Magdalena Torras i Maria Ros Malgà) i d'alguna altra persona que en tenia referències ens permeten apuntar alguns trets de la seva personalitat.

“Tothom el tenia per un savi, però era molt modest, tímid. No es feia valer el seu saber. Era un gran home”. “Feia moltes obres de caritat. Sempre estava envoltat de nens”. “Era un home alt, guapot i ben plantat”. “Es passejava enmig dels camps amb la seva llarga sotana”. “Era molt amic dels pagesos”. “Era diabètic. Va morir sense voler cuidar-se; deia que la diabetis era ‘malaltia de rics’” (Figures 1, 2 i 3).

Figura 1 Retrat de Mn Andreu Malgà i Bonastre

Figura 2 Fotografia feta a Gallecs a principis del segle XX on apareix Mn Malgà envoltat de gent pagesa

Mn. Malgà està enterrat al cementiri de Sant Pere de Ribes en el mausoleu dels rectors, al costat de la tomba del rector Anton Coll Netto, el seu successor. L'any 1969, amb motiu dels 50 anys de la seva mort, se li féu un homenatge, fet que indica que perdurava el record del seu pas per aquesta parròquia.

Figura 3. Bateig del germà de Magdalena Torras i Malgà a l'església de Santa Maria de Gallecs.

ACTIVITAT CULTURAL I CIENTÍFICA

Sabem, dels anys que va residir a Sant Pere de Ribes, que participà activament en la vida cultural i cívica d'aquesta població: publicà diversos articles en un periòdic setmanal local anomenat *Montgròs*, sobre temàtiques relacionades amb les plantes i l'agricultura. A part d'alguns articles que hi signà amb el seu nom o les seves inicials (A.M.), el repàs de la col·lecció de la revista permet de sospitar que també usà a vegades el pseudònim de l'Amic del Pagès, car els temes tractats amb aquest nom són similars als d'interès de Malgà, el qual, a més, era conegut com a bon amic dels camperols del poble.

Fou responsable de l'herbari de l'Ateneu de Ribes i, a més, realitzà ell mateix un herbari d'aquesta població. Segons sembla, hi fundà també una caixa rural. El seu pas per aquesta població degué ser significatiu, tal com demostra el fet d'haver-hi un carrer que porta el seu nom (figura 4). L'Ateneu de Ribes no existeix actualment i cap entitat no l'ha substituït ni n'ha heretat el llegat (J. Tort, com. pers.); de moment no s'ha trobat cap pista de l'herbari del qual mossèn Malgà tenia cura. Per altra banda, segons Jesús Mañer (com. pers.), l'herbari que confeccionà Mn. Malgà va ser 'heretat' pel seu successor, el rector Mn. Anton Coll, i després de la seva mort va desaparèixer.

Figura 4. Carrer de Sant Pere de Ribes dedicat a l'autor que estem glossant.

Cal situar la figura de mossèn Malgà en el context del noucentisme, moviment cultural i literari d'abast polític iniciat a Catalunya la primera del segle XX, que produí una cultura equilibrada i europeista. Des d'aquesta perspectiva resulta coherent la presència, a la biblioteca d'Andreu Malgà, de llibres sobre disciplines diverses, molts d'ells editats en països com França i Alemanya. Hem de suposar que les seves inquietuds culturals i científiques, i probablement la relació personal amb alguns botànics de l'època, el van empènyer a adquirir aquestes publicacions. Cal tenir en compte que no pogué viatjar fora del país, ja que la seva posició social i econòmica no li ho permetia (M. Torras, com. pers.).

El seu interès per la botànica (com també per altres branques de les ciències naturals) queda reflectit en el fet que fou soci de la Société Botanique de France així com de la Institució Catalana d'Història Natural. A la prestigiosa societat francesa hi va ingressar el 1903. Cal dir que a l'època, cap altre botànic català o espanyol no en formava part. Efectivament, als volums del *Bulletin* de la societat dels anys 1903 a 1919 les llistes de socis de l'estat espanyol es limitaven al propi Malgà i al germà Sennen, de les Escoles Cristianes, i cal tenir en compte que aquest germà de La Salle vivia a Catalunya des de 1907, però era francès d'origen. Malgà entrà a la Société presentat per dos botànics france-

sos, Auguste-Marie Hue –que, com Malgà, era capellà– i Ernest Malinvaud. Hue era liquenòleg i Malinvaud, especialista en flora vascular, va ser molts anys secretari de la Société, per la qual cosa J.M. Camarasa (com. pers.) pensa que l'avalador real devia ser Hue, amb el suport d'ofici de Malinvaud. El *Bulletin* de 1903 recull aquest ingrés, tot indicant l'adreça de Malg   a Sant Andreu (carrer de Sant Antoni 68) i el de 1904, en referir els membres de l'any anterior, ja el situa a Gallecs. Més endavant, i fins a la llista de socis actualitzada el gener del 1919, altres números ja donen l'adreça de Sant Pere de Ribes. Finalment, el *Bulletin* de 1919 dóna compte, a la sessió del 10 d'octubre, de la seva mort (indicant llavors Barcelona com a lloc de procedència de Malg  ). D'altra banda, entre els anys 1904 i 1917 Malg   figura a les llistes de socis de la institució naturalista catalana, fundada a finals de 1899 (Camarasa, 2000), de manera que en fou dels membres més primerencs. El nom de Malg   apareix a la llista de socis en diferents Butlletins, a vegades amb l'adscripció a la disciplina que practicava –Bot  nica–, radicat primer a Gallecs i després a Sant Pere de Ribes; en alguna ocasió el seu cognom   s transcrit Melg   i el 1917 –dos anys abans de la seva mort– hi és citat per darrera vegada. Malg   pertany   també a la Institució Catalana de Ciències Naturals, una escissió poc duradora dels primers anys de vida de la Institució Catalana d'Història Natural; hi figura com a soci corresponent el 1904, amb adreça a Vilafranca del Penedès (Camarasa, 2000).

Malg   public   l'any 1904, al Butlletí de la Institució Catalana d'Història Natural, unes *Herborisacions per los voltants de Vilafranca del Panad  s durant els anys 1902 i 1903*. Aquest text acaba amb la indicació “continuar  ”, que fa pensar que l'autor disposava de m  s material similar publicable. Aix   no obstant, no hem pas trobat a la revista en qüestió cap altra part d'aquest treball, de manera que deduïm que algunes de les dades que tenia han quedat inèdites. En el volum de 1906 del mateix Butlletí public   unes “Notas flor  sticas” (també escrites en català encara que el títol, lògicament en ortografia prèvia a la reforma fabriana, pugui fer pensar el contrari) datades el març de 1906 a Gallecs. En el primer d'aquests escrits es troben, a més de les purament florístiques, algunes dades d'interès etnobotànic, com que alguns pagesos de Vilafranca –i també, segons diu, del Vallès i la Costa de Llevant– tenen per   rnica l'espècie *Inula helenioides*, que creix en algunes vinyes de la població estudiada; en el decurs d'estudis etnobot  nics a Catalunya nosaltres hem pogut trobar moltes plantes que duen el nom popular d'  rnica, entre elles la que Malg   esmenta. El segon escrit, d'altra banda, correspon a la descripció d'una anomalia observada en les flors d'un peu de roman   descoberta herboritzant pels boscos de Palaud  ries. Malg   insistí més tard sobre aquest tema de les anomalies morfològiques en òrgans vegetals en un article sobre el garrofer publicat a la revista *Montgròs* de Sant Pere de Ribes abans esmentada (“Garrofers”, any 1910).

MATERIAL CIENTÍFIC I BIBLIOGRÀFIC I HERBARI

D'entre el material bibliogràfic conservat a la biblioteca de la sala de can Jornet de Gallecs, destacarem la cinquantena de títols de temàtica relacionada amb les ciències naturals (principalment botànica, però també geologia, agronomia, zoologia, astronomia, física i química, etc.). Es tracta de publicacions de la segona meitat del segle XIX i primera dècada del XX, en diverses llengües: català, castellà, llatí, francès, alemany, anglès. Moltes d'aquestes obres són d'autors de referència obligada dins la història de la ciència. Cal dir que aquesta és només una part de la seva biblioteca, ja que, després de la seva mort, una part es dispersà i actualment en desconeixem la ubicació.

Una cosa semblant passa amb l'herbari: només se'n conserva una caixa (amb un total d'uns 50 plecs), però sabem que n'hi havia hagut més. Es tracta de recol·leccions de plantes fetes per Malgà en diverses poblacions catalanes, entre les quals, Gallecs, Tiana i Sant Pere de Ribes. Aquest herbari es troba en un bon estat de conservació (figura 5). Ultra això, és de remarcar que Malgà disposava de la instrumentació bàsica per treballar en Botànica, entre la qual es comptaven alguns microscopis (Fig. 6). També tenia un moble en el qual guardava l'herbari (Fig. 7).

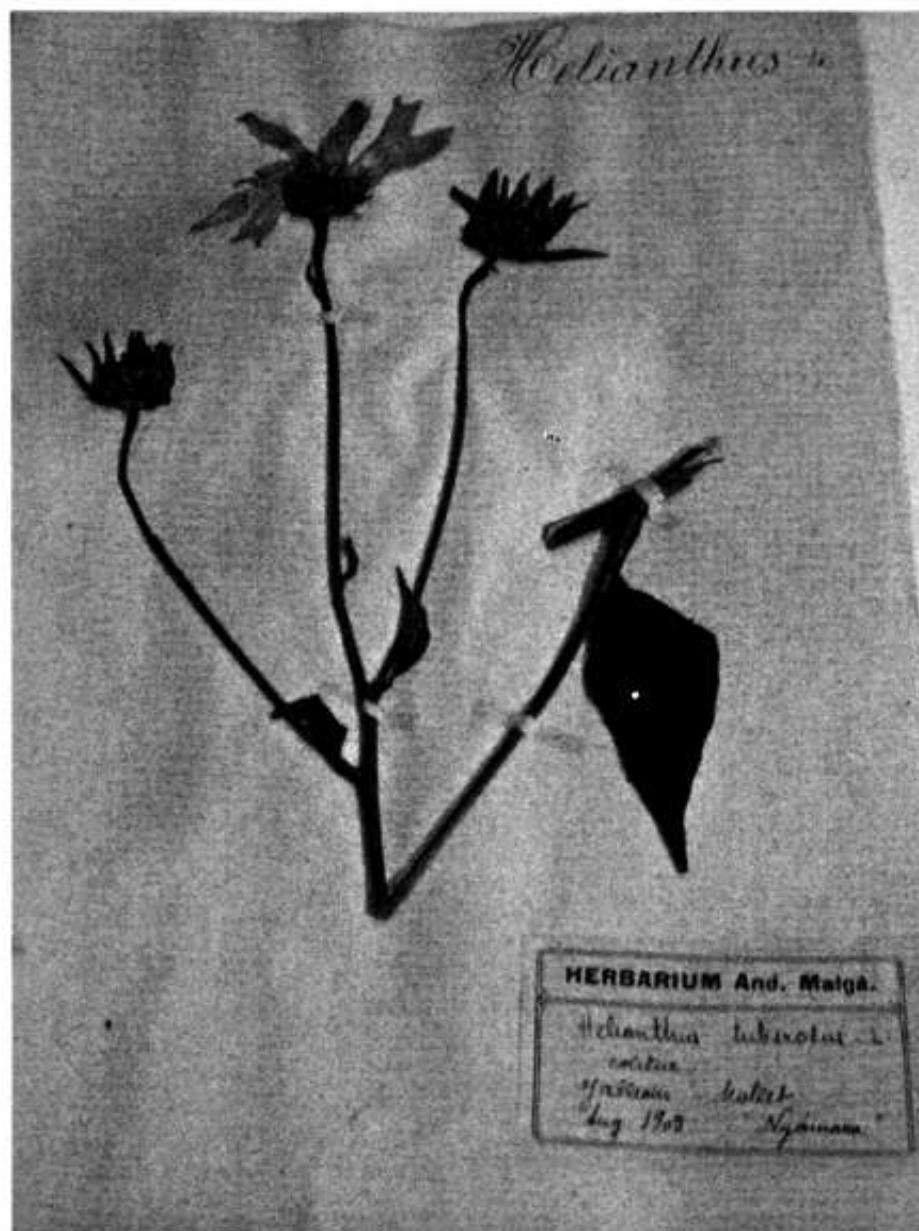

Figura 5. Reproducció d'un plec de l'herbari de Mn. Malgà. L'etiqueta indica el nom de la planta (nyàmara), el lloc i la data de recol·lecció (Gallecs, agost de 1905).

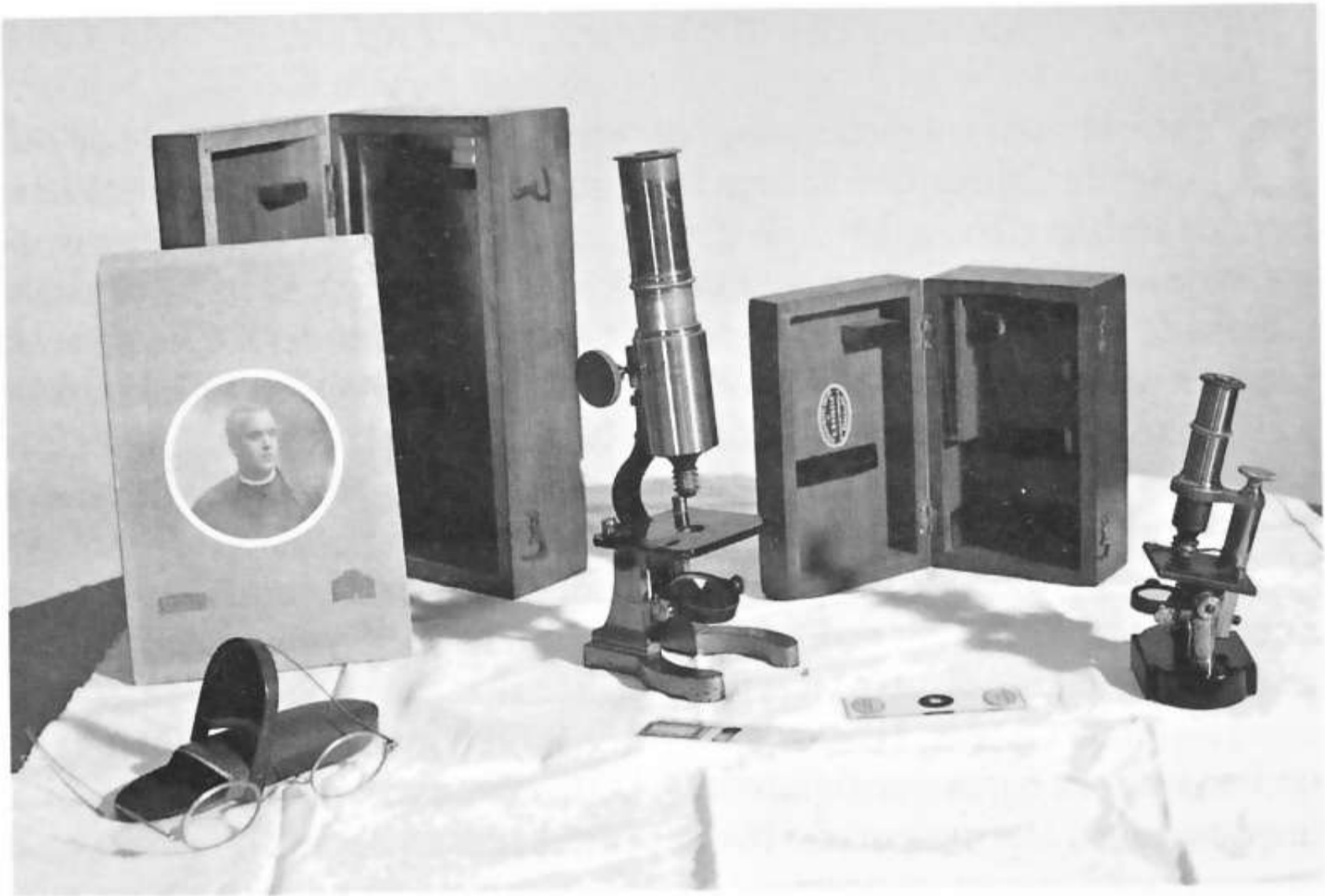

Figura 6 Utilatge de treball d'Andreu Malgà microscopis i ulleres

Figura 7 Moble que havia utilitzat Malgà per a guardar el seu herbari

Hi ha encara un tercer bloc de material interessant a l'arxiu de can Jornet: es tracta de diverses llibretes manuscrites i un àlbum de dibuixos realitzats per l'autor que estem glossant. Són llibretes d'estudi i apunts de Mn. Andreu Malgà, de diferents disciplines: matemàtiques, geografia, botànica, teologia i diverses llengües, com el llatí, el francès i l'esperanto (la Magdalena ens digué que també havia estudiat l'alemany de manera autodidacta). Esmentarem, a tall d'exemple, una descripció detallada (de vint-i-cinc pàgines) de la geografia de Catalunya i una llista de noms de plantes (que titula "Noms catalans vulgars d'algunes espècies vegetals"), tots dos en català (Figura 8). Desconeixem en quina època exacta foren escrits, ja que enlloc no hi figura la data, però és remarcable la pulcritud en tots ells.

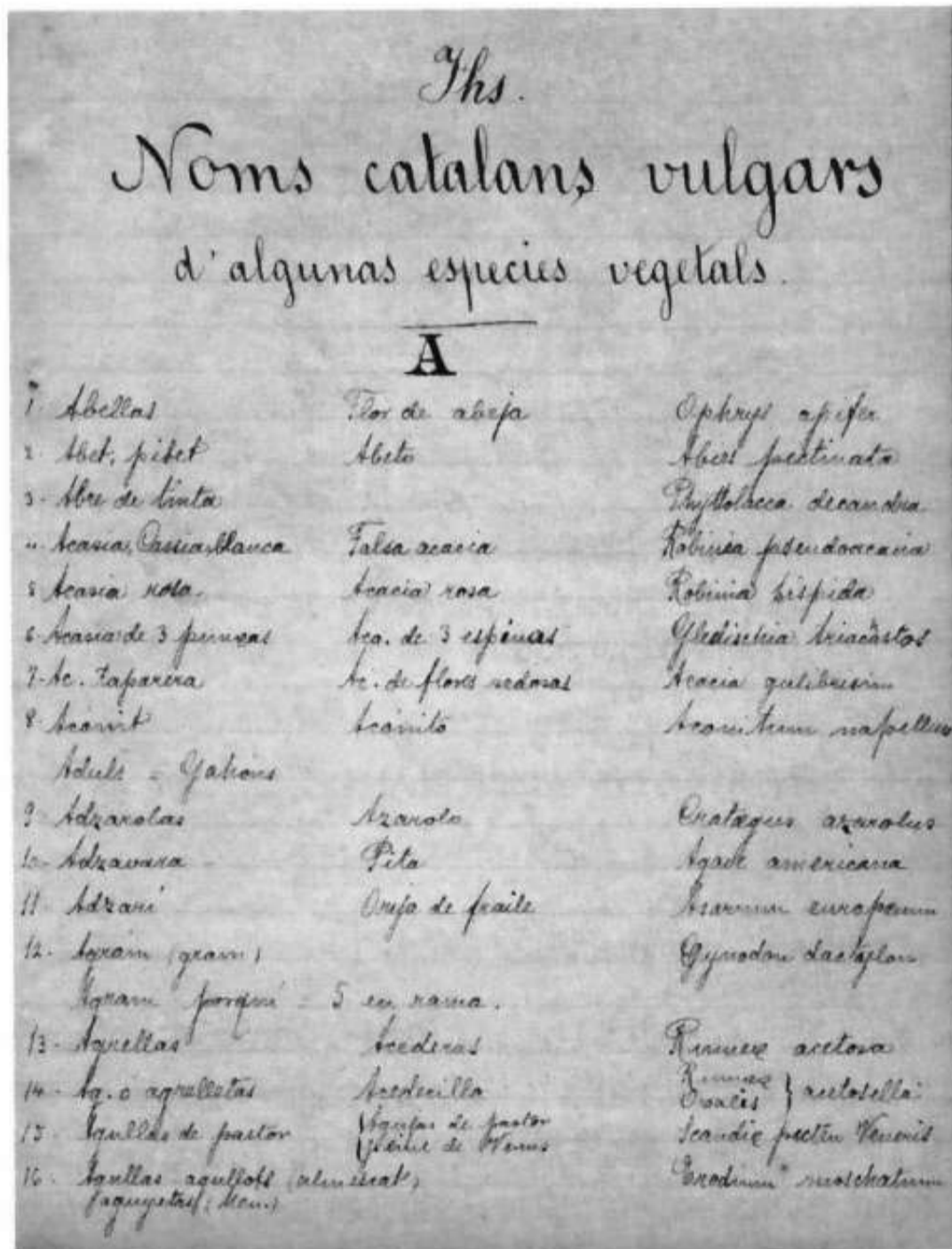

Figura 8 Reproducció d'una llibreta de treball d'Andreu Malgà
Es tracta d'una llista de noms populars de plantes
amb el seu corresponent nom científic

Crida l'atenció, d'altra banda, l'habilitat que demostra per al dibuix. En aquestes llibretes es poden veure dibuixos fets a tinta, al·ludint sempre a motius religiosos i florals. Sovint apareixen com a encapçalament de la llibreta, ornamentant el nom de la disciplina que és objecte d'estudi. També es conser-

va un petit bloc amb il·lustracions de plantes, les quals signa, tot indicant si són còpia o fets del natural, i, en aquest darrer cas, hi consta el lloc i la data, com en el dibuix de la pinya de pi bord que reproduïm (figura 9).

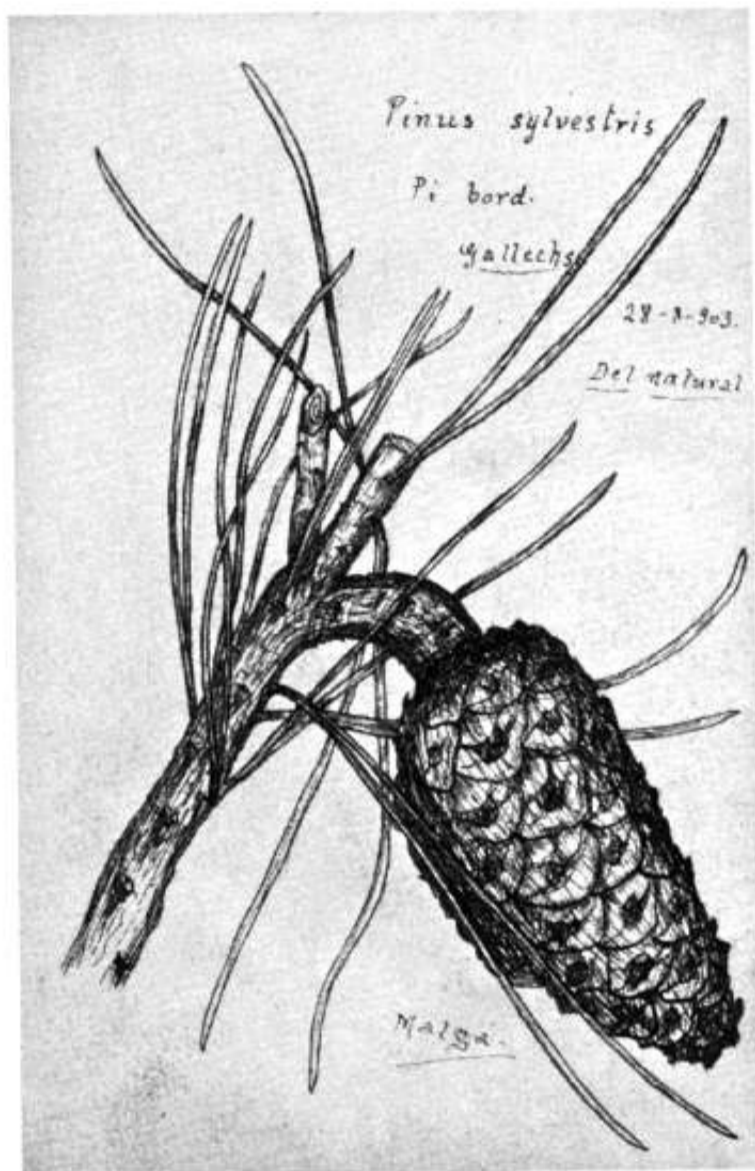

Figura 9. Dibuix d'una pinya de pi bord realitzat del natural per Mn. Malgà.

FRAGMENTS D'ENTREVISTES SOBRE PLANTES EN QUÈ ES MENCIONA MN. MALGÀ

TESTIMONI DE MAGDALENA TORRAS I MALGÀ

“El meu oncle va ser sacerdot (Mn. Andreu Malgà), i el van enviar a Sant Pau del Camp i d'allà a Tiana, i allà ja va començar l'herbari. A Gallecs s'hi va estar del 1902 al 1910 i anava pels boscs –ell deia que anava a pasturar. Fins i tot, jo sentia dir que havia batejat dues plantes completament desconegudes en aquest país, dels boscos d'aquí dalt a cal Mulà, de cal Veire. Després va continuar a Sant Pere de Ribes, on va morir i hi és enterrat. Va morir molt jove (1919), tenia quaranta-pocs anys. Sant Pere de Ribes, en aquell temps, era molt ‘catòlica, apostòlica i romana’: a les cinc del matí de cada dia ja havia de dir missa per als pagesos que anaven al camp. I quan anava a obrir l'església –l'església vella de Sant Pere de Ribes, que és molt bonica– ja es trobava els pagesos allà que s'esperaven per oir missa abans d'anar al camp. I era un poble de molt pocs habitants”.

“Hi ha un plànol de Gallecs, dels camins, que és fet d’ell. En va fer dos: un per a ell i l’altre el va donar a un oncle que és el pare de la Neus i la Maria Ros Fontserè. El seu, quan ell es va morir va venir a parar a casa, però es va perdre; l’altre el van fer enquadrar i encara el té la Maria, i sé que l’ha donat a conèixer, aquest plànol dels camins de Gallecs”.

“Quan va anar a Sant Pere de Ribes els va fer també el plànol de Sant Pere de Ribes i es va fer un mural –que jo l’havia vist a la rectoria– de tot Sant Pere de Ribes. I el sacerdot que ens va atendre quan hi vam anar per l’homenatge, ens va dir que sort en tenien perquè si havien d’anar a una casa, amb aquell mural sabien de quina casa es tractava”.

Va dir que només tenia un record llunyà del seu oncle (ella tenia quatre anys quan va morir). Recordava que havia batejat el seu germà, i que a ella l’havien hagut de fer estar quieta durant el bateig; tenia poc més de tres anys. També va fer al·lusió a mossèn Malgà en parlar-nos d’algunes plantes:

- Nyàmeres o patates nyàmeres (*Helianthus tuberosus*):

“Aquestes plantes han deixat d’existir. Era com un gira-sol, però feia una patata. La canalla anàvem a descolgar les patates nyàmeres i ens les menjàvem. A la verneda de cal Blanc n’hi havia”. (Apareix una mostra d’aquesta planta a l’herbari de Mn. Malgà, de l’agost de 1905).

- Menta (*Salvia microphylla*):

“Aquí a casa hi ha una altra menta que fa la flor vermella. Va venir per mediació de Mn. Malgà. Fa la fulla una mica més grossa que l’altra, i d’un verd més intens”. No la utilitzen per a res fora de la funció ornamental (la tenen plantada al jardí).

- Fumana (espècie per confirmar):

“Hi havia una herba que era molt igual que la farigola (no en recordo del nom, em sembla que en deien fumana). Anàvem al bosc a buscar farigola i havies de vigilar que no fos fumana, perquè era molt semblant, però havies de fer així i olorar-la, perquè la fumana no feia gens d’olor i, si bé t’ho miraves, era una mica més verda. I, per mediació de mossèn Malgà, sabíem que era molt bona per al mal de pedra”. Masclans (1981) dóna “herba del mal de pedra” com a nom popular de *Fumana laevipes*, que creiem que pot ser l’espècie a la qual la nostra informant es va referir.

TESTIMONI DE MARIA ROS FONTSERÈ:

influència de Mn. Malgà en l’afició del seu pare per les plantes

Sempre li han agradat les plantes, les coses del camp. Potser li ve de família: el seu pare també hi era aficionat. Ja de jovenet anava sovint al Farell i a altres llocs a collir plantes amb un capellà botànic, mossèn Andreu Malgà, oncle de la

Magdalena de can Jornet. “Li agradava molt, de sempre. A l’hort, allò que queda una mica pendent i hi feien una mica de marge perquè quedés més pla, allà ja havia d’haver-hi plantes. Li agradaven els gladiols, li agradaven les coronades, totes les plantes li agradaven; teníem setanta-sis clavellines. Teníem un rusc, i perquè no s’hi acostés la gent, el pare hi va fer dos rengles de clavellines, per dir-te el que li agradaven”.

Els dos testimonis anteriors donen fe de la intensa activitat botànica de mossèn Malgà. Magdalena Torras explica que Malgà va ser a Gallecs de 1902 a 1910. Aquí convé remarcar que, com hem dit, en el moment del seu ingrés a la Société Botanique de France, el 1903, l’adreça que consta al *Bulletin* és a Sant Andreu del Palomar (que havia estat agregat feia poc a Barcelona; J.M. Camarasa, com. pers.), tot i que l’any següent ja hi figura la de Gallecs. Pel que fa a l’afirmació de la mateixa Magdalena Torras que Malgà havia donat nom a dues plantes desconegudes, creiem que és inexacta, exagerada. Probablement es tracta d’aportacions florístiques d’un cert interès o d’un cert grau de novetat locals, però no pas de la descripció d’espècies noves. Hem consultat *The International Plant Names Index* (IPNI, <http://www.ipni.org/index.html>) i no hi figura Andreu Malgà ni cap planta relacionada amb ell i el nom del nostre botànic no apareix al repertori d’autors de noms científics de plantes (Brummitt & Powell, 1992).

CONCLUSIÓ

Andreu Malgà i Bonastre és una més de les moltes persones que, sent afeccionades i no pas professionals, han fet contribucions remarcables a les ciències naturals. En concret, la Botànica a casa nostra s’ha beneficiat molt d’una xarxa àmplia i activa de botanòfils que han fet créixer el coneixement sobre la ciència de les plantes al nostre país. Aquesta situació s’ha donat en temps històrics i –afortunadament, creiem– perdura encara avui. Malgà utilitzà, i això també és remarcable, la llengua catalana per difondre els seus coneixements científics. Amb tota probabilitat, si la seva vida hagués estat més llarga (va morir als quaranta-cinc anys d’edat) hauríem pogut gaudir de més dades de les seves recerques. Després d’aquesta primera nota sobre mossèn Malgà, caldria cobrir algunes llacunes que encara hi ha en la seva biografia i fer un recull complet de la seva bibliografia. A més, seria interessant localitzar el seu herbari sencer, que podria valer la pena de conservar en una de les institucions científiques catalanes que mantenen aquestes col·leccions, com és el cas d’altres de semblants a la que Malgà reuní.

Bibliografia

Treballs d'Andreu Malgà citats al text:

Malgà, A. 1904. "Herborisacions per los voltants de Vilafranca del Panadés durant els anys 1902 i 1903. Butlletí de la Institució Catalana d'Història Natural, any 3r, 2a. època, 1-2: 66-69.

Malgà, A. 1906. "Notas florísticas". Butlletí de la Institució Catalana d'Història Natural, any 3r, 2a. època, 7: 100-101.

Malgà, A. 1910. "Garrofers". Montgròs, periòdic setmanal, 7: 1-2.

Altres referències

Boter de Palau, R. 2002. "Apunts d'una conversa amb la Magdalena Torras, de can Jornet de Gallecs". *Notes* del Centre d'Estudis Molletans, 17: 75-88.

Brummit, R.K. & Powell, C.E. (eds.) 1992. *Authors of plant names*. Kew, Royal Botanic Gardens.

Camarasa, J.M. 2000. *Cent anys de passió per la natura. Una història de la Institució Catalana d'Història Natural (1899-1999)*. Barcelona, Institució Catalana d'Història Natural (Memòria núm. 14).

Masclans, F. 1981. *Els noms de les plantes als Països Catalans*. Granollers - Barcelona, Centre Excursionista de Catalunya - Montblanc-Martín.

Agraïments

Volem manifestar la nostra gratitud a les persones que ens han permès de trobar i reconstruir la figura del botànic biografat. A Magdalena Torras i Malgà, Marina Duñach Torras, Maria Ros Malgà i Maria Ros Fontserè, que ens han permès de conèixer el personatge. A Jesús Mañer Montserrat, actual rector de la parròquia de Sant Pere de Ribes, i Joan Tort, de l'Arxiu Històric de Sant Pere de Ribes, que ens han informat sobre l'època en què Malgà va residir en aquesta vila. A Josep M. Camarasa, historiador de la Botànica, que ens ha fornint algunes dades sobre l'activitat científica de Malgà i ens ha orientat sobre com trobar-ne d'altres. Agraïm també el suport del Centre d'Estudis Molletans, a través de l'accèssit a la beca Vicenç Plantada, al treball etnobotànic que ha generat aquesta nota. Dedicuem aquest article a Magdalena Torras, que ens va donar a conèixer la personalitat de Mn. Andreu Malgà, a part d'explicar-nos moltes coses sobre els usos populars de les plantes a Gallecs.